

מאורות שלום

עלון שבועי שע"י מוסדות קאמרנא

בעיה"ק חברון תובב"א

בס"ד עש"ק פרשת פקודי / שקלים		
שבת מברכין אדר ב'		
כ"ט אדר א' תשע"א – שנה ה' – גליון 233		
זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש		
מוצ"ש	הדלקת נרות	חברון
18:16	17:09	ירושלים
18:15	17:03	תל אביב
18:17	17:19	באר שבע
18:17	17:18	

מאורות הפרשה

"אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן הָעֵדוּת אֲשֶׁר פָּקַד עַל פִּי מֹשֶׁה עֲבַדְתָּ הַכֹּהֲנִים בְּיַד אֵיִתְמָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן" (שמות לח כא) ומצינו

במדרש [תנחומא פקודי סימן ד] "ולמה עשה עמהם חשבון, והקב"ה מאמינו, שנאמר "בכל ביתי נאמן הוא" ומשה אמר בואו ועשו עמי חשבון, אלא ששמע משה ישראל מדברים מאחריו, שנאמר "והיה כצאת משה אל האהל וגו' והביטו אחרי משה", ומה היו אומרים, ר' יצחק אומר לשבח היו אומרים, אשרי יולדתו של זה, כל ימיו הקב"ה מדבר עמו, כל ימיו הוא משולם להקב"ה, והביטו אחרי משה וגו', ור' חמא אמר לגנאי, היו אומרים ראה צואר, ראה שוקים, אוכל משל יהודים, ושותה משל יהודים, וכל מה שיש לו מן היהודים, וחבירו משיבו אדם ששלט על מלאכת המשכן אין אתה מבקש שיהא עשיר, כיון ששמע משה כך אמר להן חייכם משהמשכן נגמר אני עושה עמכם חשבון, שנאמר אלה פקודי המשכן וגו'. [עכ"ל].

ויש לתמוה מה הביאם לגנותו, שהרי עיניהם ראו ולא אחר שכאשר יצאו ממצרים הלך משה ולקח את ארונו של יוסף, ובביזת הים לא היה משה עמהם, אלא עסוק באומנותו עסק התורה והדבקות בה? אלא ללמדנו בינה ודעת, שיש להזהר בלשון ובדיבור שהרי "מתוך שבחו אתה בא לידי גנותו", שגם אם יאמרו "אשרי יולדתו" יהיו האומרים שבודאי אשריה שקרובה היא לשררה ובדאי יש לה הנאה מזה. אשר על כן נאמר "עבדת הלוים", שלא היו בחטא העגל, וליבם אחד לשמים ואין עושים ליבם אחד בפה ואחד בלב, אלא כל אחד טאחד מהם חרבו על ירכו, ובמקום שיש חילול ה' לא יהיו חולקים כבוד לרב.

אך אנו צריכים ליקח מוסר שהנה באו לדבר בגנותו של משה רבינו ע"ה, נאמן ביתו של הקב"ה, רק מתוך ליצנות ולשוה"ר, והיא עומדת על עברי פי פחת, בור תבערה אש זרה על המזבח, מזבח ה', בלבבי משכן אבנה, וכפי דברי פה קדוש רבינו יצחק אייזיק מקאמרנא [היכל הברכהדף ר:]: "כי המדבר לשוה"ר ומקלקל ברית הלשון דעת עליון נכרת משם. ומסתמא כששלח ידיו בשלומי אמוני ישראל אשר ע"י הרע שלו שכל תורתו הלך אל הקליפות, שאינו אלא לקנטר ואין בו חיות אלהות, ע"י זה אינו רואה הטוב והחיות של הצדיק, אלא בלשון שקר ובנפש הרע מדבר לשון הרע ..... ודי בזה לסתום פה דבר נבלה ושקר ולשון הרע." [עכ"ל]

והנה השבת קוראים אנו בפרשת שקלים "פִּי תִשָּׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לִפְקֻדֵיהֶם וְנָתַנּוּ אִישׁ כְּפָר נֶפְשׁוֹ לֵה' בְּפֶקֶד אֹתָם וְלֹא יִהְיֶה בָהֶם נֶגֶף בְּפֶקֶד אֹתָם: (יג) זֶה יִתְּנוּ כָּל הָעֶבֶר עַל הַפְּקֻדִים מִחֻצֵי הַשָּׂקָל בְּשָׂקָל הַקֹּדֶשׁ עֶשְׂרִים גֵּרָה הַשָּׂקָל מִחֻצֵי הַשָּׂקָל תְּרוּמָה לֵה': (יד) כָּל הָעֶבֶר עַל הַפְּקֻדִים מִבְּנֵי עֶשְׂרִים שָׁנָה וְנִמְעָלָה יִתֵּן תְּרוּמַת ה': (טו) הָעֶשְׂרִיר לֹא יִרְבֶּה וְהִדַּל לֹא יִמְעִיט מִמִּחֻצֵי הַשָּׂקָל לָתֵת אֶת תְּרוּמַת ה' לְכַפֵּר עַל נַפְשֹׁתֵיהֶם: (טז) וְלִקְחֹתָ אֶת כֶּסֶף הַכֹּהֲנִים מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנָתַתָּ אֹתוֹ עַל עֲבֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד וְהָיָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְזָכְרוֹן לְפָנָי ה' לְכַפֵּר עַל נַפְשֹׁתֵיהֶם: (שמות פרק ל) ויש לברר מה ענין פרשן שקלים לפרשת פקודי?

אלא שבשום לב נראה כי נאמר בפרשת פקודי "אלה פקודי המשכן" ובפרשת שקלים "כי תישא את ראש בני לפקדיהם" – מה כאן "פקודי" אף כאן "לפקודיהם", ומחצית השקל בא לכפר וללמדנו מוסר של ענווה שהרי נאמר במצוה זו "העשיר לא ירבה ובדל לא ימעט" היינו שלא ירבה העשיר בגאוותו והעני לא ירבה בגנותו, אלא שניהם שווים לשמים, וממילא אין בהם לשוני"ר ורכילות עין הרע וצרות הנפש. ורמז לכך מצינו בפסוק "סְפוֹתָהּ בַעֲנֵן לָךְ מִעֲבוֹר תְּפִלָּה" [איכה ג] במספר מכוון "אלה פקודי המשכן משכן העדות", והוא מונע מעצמו שתתקבל תפילתו, ומרחיק עצמו מהש"ת כנאמר [ערכין ט"ו] "כל המספר לשון הרע, כאילו כופר בעיקר, שנאמר (תהלים יב ה): "אשר אמרו ללשונו נגביר שפתינו אתנו, מי אדון לנו?". אשר על כן, בסיום ספר שמות, ובברכת חודש אדר ב' יה"ר שיקויים בנו "אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם" בגשמי וברוחני אכ"ר.

מאורות רבותינו מקומרנא

"וישם אתם על כתפת האפוד אבנ זכרון לבני ישראל כאשר צוה ה' את משה"

ר"ל וישם אותם ג' ברכות בני חיי ומזוני, על כתפות האפוד.

האפוד היא השכינה הקדושה והוא כביכול תשא הג' ברכות על כתפיה תמיד, והוא בזכות אבני זכרון שהתורה הקדושה צוו להם תמיד לזכרסן לקיימה.

וזהו אבני זכרון לבני ישראל כאשר צוה ה' את משה לקיים כל התורה כולה, שבזכות זה לא נחסר לישראל ג' ברכות אלו אמן.

[בן ביתי מרבנו אליעזר צבי מקומרנא]

מאורות הסיפור החסידי

נס עלילת הדם ביום הפורים - א

בין כל בתי הכפר הנוצרי בלט בית אחד. היה זה ביתו של ר' יצחק היהודי היחיד בכל הכפר. ירא שמים וזהיר במצוות היה ר' יצחק וידוע היה בהכנסת האורחים שלו בכל הסביבה, ובמתת ידו לכל עני שעבר את ביתו. לקראת פורים, נוהג היה ר' יצחק להזמין את העניים מהסביבה לסעודת פורים בביתו, ולמחרת היה מחזירם בעגלתו, איש איש למקומו.

כך חי לו ר' יצחק בין הזאבים ימים רבים, והשתדל לספק את רצונם של שכניו בני הכפר. ואכן הצליח בזאת, וכל שכניו ואף הפריץ של הכפר היו מרוצים ממנו, וחיבבוהו. אחד היה בכפר, שמקנאתו באיש היהודי המצליח, בערה בו השנאה, והיה מנסה תמיד להצר את צעדיו בכל מה שיכל. היה זה הכומר. רבי יצחק מצידו כיבד את הכומר יותר מכל האיכרים האחרים והושיבו במקום מכובד באכסניו, תמיד כשהזדמן לשם.

היה זה ערב פורים ולכומר נודע מפי ר' יצחק שלרגל סעודת הפורים, יוזמנו לביתו עניים מאחיו היהודים, והכומר בעצמו ראה שבבית ר' יצחק מכינים תבשילים כשלמה המלך בשעתו, והחליט שבכל מחיר ישבית את שמחתם של היהודים שנואי נפשו. כאשר יצא מבית ר' יצחק באה לקראתו אשה אלמנה מנשות הכפר וסיפרה לו בבכי שבנה מפרפר בין החיים והמות וביקשתו לבוא לומר איתו וידוי.

כשראה הכומר את הנער הגוסס שמח שמחה גדולה, באשר את זה חיפש עכשיו. אמר אל האשה: לכי והתפללי על בנך בבית היראה ואני אשאר על ידו. הלכה האשה כאשר אמר לה הכומר, והוא מיהר אל ביתו, ציוה על משרתו לקחת שק גדול וללכת אל בית האשה, לשים את בנה בתוך השק ולחזור אליו. עשה המשרת כאשר אמר לו הכומר. כאשר חזרה האשה מתפילתה ולא מצאה את בנה מיהרה לביתו של הכומר ותינתה לפניו על צרתה החדשה. אמר לה הכומר: אינני מבין כיצד זה יכול להיות, הרי כשעזבתי את בנך אמנם כבר החל להראות סימני חיים, אך לרדת מהמיטה ודאי שלא יכל, אך לכי לביתך והמתיני, ובינתיים אחקור אני את הענין. בליל פורים בשעת חצות ציוה הכומר על משרתו לקחת את השק עם הגופה, ללכת לביתו של יצחק היהודי ולהשליכו שם בחצר. כשחזר המשרת הזהירו אדונו שלא יגלה לאיש את אשר עשה והמשרת הבטיחו על כך.

המשך יבוא בס"ד

שיעורים בבית המדרש בכל יום אחר תפילת ערבית

יום א	יום ב	יום ג	יום ד	יום ה
פ"ש	הלכה	מסכת מגילה	ראשית חכמה	פ"ש